

Преюдициален въпрос

Трябва ли принципът *ne bis in idem*, гарантиран в член 50 от Хартата на основните права на Европейския съюз, във връзка със задълженията на Румъния за постигане на изложените в Решението за МСП (Решение 2006/928 на Европейската комисия) цели, да се тълкува в смисъл, че решение за прекратяване на наказателното производство, постановено от прокуратурата след събирането на всички основни доказателства по съответното дело, не допуска образуването на друго наказателно производство за същото деяние, макар и с различна правна квалификация, срещу едно и също лице, тъй като решението е окончателно, освен ако се установи, че обстоятелството, на което се основава прекратяването, не съществува или са възникнали нови факти или обстоятелства, от които да се установи, че основанието за прекратяването на производството, вече не е налице?

Преюдициално запитване от Verwaltungsgericht Wiesbaden (Германия), постъпило на 1 февруари 2022 г. — RL/Landeshauptstadt Wiesbaden

(Дело C-61/22)

(2022/C 213/30)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Verwaltungsgericht Wiesbaden

Страни в главното производство

Жалбоподател: RL

Ответник: Landeshauptstadt Wiesbaden

Преюдициален въпрос

Нарушава ли задължението за вземане и съхраняване на пръстови отпечатъци в лични карти съгласно член 3, параграф 5 от Регламент (ЕС) 2019/1157 ⁽¹⁾ норма на правото на Съюза от по-висок ранг, по-специално:

- а) член 77, параграф 3 ДФЕС,
- б) членове 7 и 8 от Хартата,
- в) член 35, параграф 10 от Общия регламент относно защитата на данните ⁽²⁾

и невалидно ли е поради една от тези причини?

⁽¹⁾ Регламент на Европейския парламент и на Съвета от 20 юни 2019 година относно повишаване на сигурността на личните карти на гражданите на Съюза и на документите за пребиваване, издавани на гражданите на Съюза и на членовете на техните семейства, които упражняват правото си на свободно движение (ОВ L 188, 2019 г., стр. 67).

⁽²⁾ Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) (ОВ L 119, 2016 г., стр. 1).

Жалба, подадена на 2 февруари 2022 г. от Европейска инвестиционна банка срещу решението, постановено от Общия съд (четвърти състав) на 24 ноември 2021 г. по дело T-370/20, KL/Европейска инвестиционна банка

(Дело C-68/22 P)

(2022/C 213/31)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Европейска инвестиционна банка (ЕИБ) (представители: G. Faedo, I. Zanin)

Друга страна в производството: KL

Искания на жалбоподателя

С жалбата си ЕИБ иска от Съда:

- Да уважи жалбата като допустима и основателна,
- да отмени решението на Общия съд по дело T-370/20,
- ако Съдът приеме, че фазата на производството позволява това, да уважи исканията на ЕИБ, направени на първа инстанция,
- да осъди KL да заплати всички съдебни разноски, направени на двете инстанции.

Основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си ЕИБ изтъква две основания.

Първото основание, разделено на четири подоснования: неправилно тълкуване на вътрешните прави на ЕИБ във връзка с инвалидността.

На първо място, Общият съд допуснал грешка при прилагането на правото по отношение на понятието за инвалидност, предвидено в член 46-1 от преходните правила за пенсионната схема, приложима за членовете на персонала на ЕИБ (ПППС), и в член 11.1 от административните разпоредби на ЕИБ. Като е приел, че понятието за инвалидност съгласно посочените членове трябва да се тълкува в смисъл, че то се отнася до служител на ЕИБ, който е обявен от комисия по инвалидност, определена от посочената институция, за неспособен да заеме отново длъжността си или равностойна длъжност в рамките на институцията, Общият съд изопачил текста и съдържанието на вътрешните правила на ЕИБ и възприел тълкуване, което било в противоречие със същността на пенсията за инвалидност като мярка за социална закрила.

На второ място, Общият съд допуснал грешка при прилагането на правото, като изключил компетентността на комисиите по инвалидност, определени от ЕИБ, да се произнесат относно способността на служител на Банката да изпълнява длъжността си извън нея на общия пазар на труда.

На трето място, Общият съд допуснал грешка при прилагането на правото, като тълкувал членове 46-1 ПППС и 11.1 от административните разпоредби по аналогия с член 78 от Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз.

На четвърто място, Общият съд допуснал грешка при прилагането на правото, като отхвърлил поддържаното от ЕИБ тълкуване на член 51-1 от ПППС и като не дал тълкуване на посочения член във връзка с член 46-1 от ПППС.

Второто основание, разделено на две подоснования: изопачаване на фактите в две отношения.

На първо място, Общият съд допуснал грешка при прилагането на правото, като приел като правно задължителни документи на комисията по инвалидност, които не са били подписани от всички членове на въпросната комисия.

На второ място, Общият съд неправилно преценил съдържанието на становището на комисията по инвалидност, тъй като приел, че комисията по инвалидност е обявила, че жалбоподателят е неспособен да изпълнява задълженията си за ЕИБ, при положение че в подписаните от всички членове на комисията формуляри се посочвало, че жалбоподателят не е инвалид.

Преюдициално запитване от Vrchní soud v Praze (Чехия), постъпило на 7 февруари 2022 г. — ALD Automotive s.r.o./DY, insolvenční správce dlužnice GEDEM-STAV a.s.

(Дело C-78/22)

(2022/C 213/32)

Език на производството: чешки

Запитваща юрисдикция

Vrchní soud v Praze